

ကြည်ဆာ

ရိုးကြာမပါဘဲတုတ်စားခြင်း
နှင့်အခြားဝတ္ထုတို့များ

ကြေးကြီးလောင်းသူ

ကိုခင်လှိုင်သည် ကျွန်မနှင့် တက္ကသိုလ်သို့ တစ်နှစ်တည်းရောက်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဘာသာယူပုံချင်းလည်း တူသည်။ ။ အတန်းတူတူ နှစ်များစွာ အတူစာသင်ခဲ့ရသည်။ ။ သို့သော် သူက အသက်လေးငါးနှစ်ငယ်တယ်လို့ ထင်ရတာပဲလား။ သူ့မျက်နှာပုံပန်းကိုက လူငယ်နှင့် အမြဲတူနေတာကြောင့်လားမသိ။ ကျွန်မသည် ရွယ်တူချင်းလို ခင်မင်လို့ မရချေ။ ပြီးတော့ သူ့ဦးလေးအရင်းဖြစ်သော ကိုခင်မောင်ဆွေကလည်း ကျွန်မယောကျာ်း၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကာ ကျွန်မတို့ သည် ကိုခင်လှိုင်ထက် အလကားနေရင်း ဝါကြီး၍ နေသည်။ ။ ကိုခင်လှိုင်ကို တူရွယ်မောင်ရွယ်ထင်ပြီး ခပ်တန်းတန်းနေခဲ့ပါသည်။ ။ သူနှင့် သူ့ဦးလေးကလည်း တယ်ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိလှချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုခင်လှိုင်သည် ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ကျွန်မတို့ အသိုက်အဝန်းမှာ မပါခဲ့ချေ။

ကိုခင်လှိုင် ဘီအက်စ်စီအောင်တာကို သတိမပြုလိုက်မိသော်လည်း အမ်အက်စ်စီ အောင်တာကိုတော့ သိလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မသည် ကျောင်းနှင့်ဝေးကွာခဲ့ကာ သားတစ်ဖြာပင် ရခဲ့လေပြီ။ ကိုခင်လှိုင် ပညာတော်သင်သွားသလိုလို သစ်တောဘက်ဝင်သလိုလို ကြားလိုက်သေး၏။ သို့မဟုတ် ကျောင်းမှာ ပင် ဆရာပြန်လုပ်တာဖြစ်လိမ့်သည်။ ။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူမင်္ဂလာဆောင်သည့်ပွဲကိုတော့ ကောင်းစွာမှတ်မိနေပါသည်။ ။

ကိုခင်လှိုင်နှင့်ရသော မိန်းကလေးမှာ ပဲခူးသူဖြစ်ကာ လှလည်း လှပ၊ ပစ္စည်းလည်း ရှိ၊ ပညာလည်း တတ်သူပင်။ မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် အင်မတန်စည်ကားသော မင်္ဂလာပွဲဖြစ်ပါပေ၏။ သတို့ သမီး သတို့ သား

အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ကြကာ ချီးမွမ်းအံ့သြခဲ့သေး၏။ ကိုခင်မောင်
ဆွေ၏ မိန်းမက မသိနားမလည်သူမို့ ထဘီအနက်ဝတ်ခဲ့သည် ကို ကန့်
ကွက်ခဲ့ကြသေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ တစ်တွေသည် ရယ်မောကာ၊ စ
ကားများကာ၊ စားသောက်ကာ၊ စီးကရက်ခဲ့ကာ ကရမက်ယပ်တောင်ခ
တ်ကာ ပဝါတမမနှင့် တစ်မနက်ခင်းလုံး အချိန်ကုန်ခဲ့သည် ။ အိမ်ပြန်
ရောက်ကြလျှင်တော့ ကိုယ့်အသိုက်အဝန်းထဲကမဟုတ်သော
သူငယ်ချင်း၏ တူမို့သာ သွားခဲ့ရသော မင်္ဂလာဆောင်နှင့် သတို့ သား၊ သ
တို့ သမီးတို့ ကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်သည် ။

သုံးနှစ်မှာ တစ်ခါလောက်တော့ ကိုခင်လှိုင်အကြောင်းကို ကိုခင်မော
င်ဆွေနှင့် စကားစပ်မိ၏။ ဒါတောင် သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမဟုတ်ပါ။

"ခင်လှိုင်လေးဆီက စာလာတယ်ကွ။ ဘာစိတ်ကူးရတယ်မသိဘူး၊
ငါ့ဆီ စာရေးလိုက်တယ်။ ဟဲ... ဟဲ" ဟု ကိုခင်မောင်ဆွေက အကြောင်းမ
ရှိ ရယ်မောကာပြောပြသည် ။ ဒါမှ မဟုတ် အကြောင်းရှိလို့ ရယ်တာလ
ည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ တူဆီက စာရသည် ကိုပြောပြရတာ ရှက်တာဖြစ်နိ
င်ပါသည် ။

"ခင်လှိုင် ခု ဘယ်ရောက်နေလဲကွ" ဟု ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက စကား
အဖြစ်မေးသည် ။

"ပူတာအိုမှာ ကွ"

"ဘာသွားလုပ်နေလဲ"

"စစ်တပ်ထဲဝင်သွားတယ် မင်းမသိဘူးလား"

"အေးကွ၊ ပူတာအိုသွားလည်ရရင် ကောင်းမှာ ပဲ။ သူရှိတုန်း..."

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ သည် ကချင်ပြည်နယ်ကို မရောက်ဖူးသေးသည့်

အကြောင်း၊ ငပလီ ဘယ်လိုလှကြောင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်ကိုတော့ တကယ် ချစ်ကြောင်းတွေဆီ ရောက်သွားပါသည်။ ။

နောက်တစ်ကြိမ် ကိုခင်လှိုင်အကြောင်း ပြောမိသေး၏။ သူရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပြီတဲ့ ။ စစ်တပ်ထဲက ထွက်လိုက်သည် တဲ့ ။ သူတို့ မှာ သား သမီးတစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့ ။

* * *

ကျွန်မတို့ ၏ ၁၀ နှစ်မြောက်မင်္ဂလာပွဲနေ့မှာ ကိုခင်မောင်ဆွေတို့ နယ်ပြောင်းရသည် ။ ကျွန်မတို့ ကလည်း လေဆိပ်သို့ လိုက်မပို့နိုင်။ သူတို့ ကလည်း အိမ်သို့မလာနိုင်တော့ချေ။

"တို့ နောက်မှ လာလည်မယ်ကွာ။ တောင်ငူပဲ နီးနီးလေးပဲ။ မနက် စောစော ထမောင်းလာရင် ထမင်းစားမီ ရောက်လာမှာ ။ အေး... ဒီနေ့ မင်းအိတ်ထဲကငွေတစ်ထောင်လောက် မရလိုက်တာတော့ နှစ်နာသကွာ " ဟု မောင်ကပြောခဲ့သည် ။

"အောင်မာ ... ပြောင်းပြန်ပြောပြန်ပြီ။ ပိုက်ဆံသက်သာသွားတာက မင်းကွ။ မှတ်မိလား။ မိချိုကို ငါဖဲနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ပတ္တမြားလက်ကောက် ဝယ်ပေးတာလေ။ အဲဒါ မင်းပိုက်ဆံအများ ဆုံး" ဟု ကိုခင်မောင်ဆွေ ကပြောသည် ။ ကျွန်မကမူ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ရယ်မောလျက်ကနေခဲ့ပြီး အိမ်မှာ ခင်းကျင်း စီမံစပြုရလေ၏။

ထိုနေ့မှာ ကိုခင်မောင်ဆွေမရှိတာတော့ တစ်မျိုးခြောက်ကပ်တာမှန် သည် ။ တစ်နှစ်တစ်ခါ အားရပါးရကစားရသော ဖဲပိုင်းများ သည် နှစ်အဖို့ ခါတိုင်းလို စည်ပင်ဆူညံသော်လည်း တစ်လှည့်နိုင်လျှင် ဆယ်လှည့်က ရှုံးသည် နှင့်ကာမိအောင် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်တတ်သော ကိုခင်

မောင်ဆွေကို တမ်းတကြသည် ။ မောင်ပင်လျှင် ရွှင်လန်းသင့်သလောက် မရွှင်လန်းဘူး ကျွန်မထင်သည် ။

"ခင်ရေ လက်ဖက်စားချိန်တန်ပြီထင်တယ်။ ကိုယ့်လူတွေ အော်ကြရတာနဲ့ စားထားသမျှလေး ဗိုက်ထဲချောင်ကုန်ပြီ။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းရော၊ ကော်ဖီရော၊ ကိတ်မုန့်ခြောက်ရော လုပ်ပါဦး။ လက်ဖက်ကို နှစ်မျိုးလုပ်နော်။ အချိုသုပ်တစ်မျိုး၊ ပြီးတော့ ငရုတ်သီးစပ်စပ် သံပရာချဉ်ချဉ်နဲ့ သုပ်တဲ့ ခင့်လက်ရာလည်း စားချင်သေးတယ်" ဟု ခင်ပွန်းသည် က ခိုင်းသည် ။

"စီးကရက်လည်း ဒီမှာ ကုန်ပြီပျို့၊ ဆေးပေါ့လိပ်ရလည်း ပြီးပါတယ်" ဟု ဧည့်ခန်းထောင့်စွန်းမှ အော်သူကအော်ပါသည် ။

ကျွန်မလည်း အစားအသောက်ချရာ၊ ဆေးလိပ်ဖြည့်တင်းရနှင့် အလုပ်များ သွား၏။ မို့မောက်ဖိတ်စဉ်နေသော ဆေးလိပ်ပြာခွက်များကို သွန်ရပြန်၏။ ဧည့်ဝတ်ပြုရင်းက ရှုံးနေသူအနီးရောက်ခဲ့လျှင် အားပေးစကားပြောရ၏။ နိုင်သူအနားရောက်ပြန်လျှင် အားရလှသည် ။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကကြားဖူးသော ပုံပြင်တစ်ခုကို သတိရသည် ။

အမေက ပုံပြောဖူးပါသည် ။ ရှေးရှေးတုန်းကတဲ့ သူငယ်ကလေး နှစ်ယောက်ရှိသည် တဲ့ ။ သူတို့ ကြွေပစ်တမ်းကစားရာမှာ နမောဗုဒ္ဓါယဆိုပြီးပစ်သူက အမြဲနိုင်သည် တဲ့ ။ သည် တော့ ရှုံးတဲ့ သူငယ်ကလေးကလည်း အားကျပြီး နမောဗုဒ္ဓါယဆိုပြီး ပစ်ပြန်ရာ သူနိုင်လေသည် တဲ့ ။ ဒီတော့ ကျွန်မကမေးဖူးသည် မှာ အမေရယ် လူနှစ်ယောက်ကစားရာမှာ တစ်ယောက်နိုင်လျှင် တစ်ယောက်ရှုံးရမှာ ဓမ္မတာ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးနိုင်လို့ ဖြစ်မည်လဲ။

ဖဲရိုက်သူ ဧည့်သည် များကို ကျွေးမွေး၍ သိမ်းဆည်းပြီးသော် ကျွန်မ

အတော်မောသွားပါသည်။ ကလေးငယ်များ အိပ်ချိန်မို့ နားနိုင်ပါပြီ။ အဖော်ကလေးမကလေးများကိုသာ ခဏထားခဲ့မည်။ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ဖို့ ရာလည်း သင့်တော်သည် မဟုတ်၊ စာကြည့်ခန်း၌ လည်း ဖဲဝိုင်းရှိတာ မှန်ပေမည်။ ဦးလေးမြင့်တို့ လူကြီးများ ဝိုင်းမို့ မဆူညံလှ။ သူတို့ က ဖဲကစားရင် ကိုယ့်အလှည့်ပြီးရင် တရေးတမောတောင် အိပ်လို့ ရသော ၁၃ ချပ် ပိုကာကို ကစားကြသည် မို့ ငြိမ်ငြိမ်ပင် စာကြည့်ခန်းထဲ၌ သက်သောင့်သက်သာ ခဏနားနိုင်မည်မို့ ကျွန်မ အသာကလေးထလာဆဲ...

"နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက် ဆရာရေ့" ဟု ခင်ပွန်းသည် က အားရပါးရပြောသံကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် "သေတယ်" ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ချက်ချင်းပြန်ဖြေပါသည်။

"ငါတစ်ယောက်တည်း စင်းစင်းသေတာပါလား" ဟု ထပ်ပြောပြန်ပါသည်။

ပြောသူမှာ မထင်မှတ်သော ကိုခင်လှိုင်ပင်။

* * *

ထို့နောက် နွေပေါက် လာပြီး ဖိတ်စာများ လင်ပန်းပေါ်ဝေလျက်ရှိပါသည်။ စနေ တနင်္ဂနွေမှာ နားရတယ်လို့ မရှိလှပါ။ ညနေစာလည်း အိမ်မှာ စားရတယ်မရှိလှပါ။ အိမ်သို့ သန်းခေါင်ကျော်မှ ရောက်တာများ ဤသားသမီးများ မကျေနပ်သံကို မကြာခဏ နာခံရသည်။ မိုးလင်းမှ အိမ်ပြန်ရတာလည်း ရှိသေးသည်။ လူ့ဘဝ၌ အလုပ်အများ ဆုံးသော အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီလို့ ထင်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ၏ သုံးဆယ်ကျော် လေး

ဆယ်နီးပါးရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ကိစ္စ များ မြှောင်လာသည် ။ သူ့သားသမီး ကိုယ့်သားသမီးကိုလည်း ချီးမြှောက်ရသည် ၊ သူ့မိဘ ကိုယ့်မိဘလည်း သင်္ဂြိုဟ်ရသည် ။ လင်မယားကွဲတာမျိုးနှင့်ကြုံပြန်တော့ စေ့စပ်လို့ ရလျှင်စေ့စပ်၊ စေ့စပ်မရပြန်တော့ မျက်နှာလွှဲလို့ နေလိုက်ရသည် ။ ကျွန်မတို့ သည် ဖဲဝိုင်းနှင့် ပြတ်သည် မရှိတော့လို့ ဆိုလိုခြင်းပင်။

ဖဲဝိုင်း၌ ပိုက်ဆံမှာ သွားလိုက်လာလိုက်မှို့ နိုင်သည် ဖြစ်လည်း ကိုယ့် ပိုက်ဆံလို့ မခေါ်နိုင်ရကား ကျွန်မစိတ်မဝင်စားလှပါ။ သို့သော်ဖဲဝိုင်း၌ မျက်နှာများ သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါသည် ။ ကျွန်မမျက်ခြည်မပြတ်မိသည် မှာ တော့ ကိုခင်လှိုင်တို့ ပင်။

ကိုခင်လှိုင်တို့လို့ ဆိုလိုက်ရာ သူ့မိန်းမကြူကြူပါ ပါသည် ပေါ့။ ကိုခင်လှိုင်ကို ယခုတော့ ကျွန်မ သက်တူရွယ်တူလို့ အောက်မေ့လာခဲ့ပေပြီ။ သူ့မျက်နှာသည် ညိုမောင်းလာရုံမက အရစ်အစင်းများ စွာပင် ထင်နေသည် ။ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မယ်မထင်ရသည့် လူငယ်အမူအရာကို ဘယ်လိုရှာလို့ မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ အပြောအဆိုအမူအရာလည်း ကြမ်းတမ်းလာတယ်ထင်သည် ။ နဂို မိကောင်းဖခင်သားသမီးစိတ်တော့ ကျန်သည် လို့ မျှော်လင့်ရပါသည် ။ သူသည် ဖဲဝိုင်းမှာ မလိမ်ညာချေ။ ဇွဲနပဲကြီးစွာ ကစားသည် ။ အသံကျယ်လောင်သည် ။ ဖဲရူးသည့်အခါ ဖဲထုပ်ကိုဆွဲဆုတ်ကာ ဖဲထုပ်ဖိုး အတင်းလျော်တတ်သည် ။ ဖဲကြွေးတင်သည် ကို အရင်ဆုံးဆပ်လေ့ရှိသည် ။ တစ်ဝိုင်းလုံးပြောင်၍ သူ့သားနိုင်နေလျှင်လည်း ကစားချင်သေးသည် ။ ပိုက်ဆံကိုဝေငှ၍ တစ်ဖန်ပြန်ကစားပြန်သည် ။ ကြေးကြီးများ အလျော်အစားရှိသည် ကို လက်မတုန်ဘဲ ကစားတတ်လေသည် ။

"ခင်လှိုင်လေး သိပ်ဖဲရိုက်တတ်နေတယ်ဆို။ ဒီကောင် အကြီးအကျ

ယ် ပြောင်းလဲနေပါလား။ သနားပါတယ်ကွာ" ဟု ကိုခင်မောင်ဆွေက တစ်ခါ တယ်လီဖုန်းနှင့် တောင်ငူမှ လှမ်းပြောသည် ။ လူတိုင်းကပင် ကို ခင်လှိုင်ကို ကွယ်ရာမှာ သနားကြသည် ။

ကိုခင်လှိုင်မှာ ခြေတစ်ဖက်ပြတ်လျက်ရှိလေသည် ။ လူတစ်ယောက် အမေက အကောင်းမွေးပေးလိုက်သော်လည်း ကြီးမှ ခြေပြတ်ဖြစ်ရသည် ဆိုသည် မှာ ဆန်းပြားလွန်းလှတယ်လို့ မဆိုနိုင်သော်လည်း ဝတ္ထုစာအုပ်များ ၊ ရုပ်ရှင်များ ထဲသာ တွေ့ရများကာ အပြင်မှာ မြင်ဖူးသည် မဟုတ်ပါ။ တွေ့စက ကျွန်မသည် ယုံကြည်လို့ ကို မရပါ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပွဲသဘင်သို့ လာစဉ်က ခြေပြတ်ပြီးပြီလား၊ အကောင်းရှိသေးသလားလို့ ဆိုတာလည်း မမှတ်မိပါ။ ကျွန်မ သေသေချာချာ မကြည့်လိုက်မိတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

တကယ်တော့လည်း ခုထက်ထိ ကျွန်မသူ့ခြေထောက်ကို သေသေချာချာ မကြည့်မိသေးချေ။

"တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လို့ မရတဲ့ လူပါတယ်ဗျ။ စားပွဲကုလားထိုင်နဲ့ လုပ်ကြပါ" ဟု သူက ပျော်ရွှင်လို့ မဟုတ်သော ရယ်မောသံဖြင့် ပြောလေ့ရှိကာ သူပါလျှင် ဖဲဝိုင်းကို စားပွဲများ ဘက်က ကုလားထိုင်များ စီစဉ်ခင်းရပါသည် ။

"ဧကန္တ ပေါင်ရင်းက ပြတ်တယ်နဲ့ တူတယ်" ဟု မသိမ်မွေ့သော မှတ်ချက်ချသံကိုလည်း ကြားခဲ့ရပါသည် ။

ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်၍ ဖဲရိုက်နေလျှင်တော့ သူ့ခြေထောက်ပိုင်းသည် စားပွဲအောက်မှောင်ရိပ်မှာ ရောက်နေသည် မို့ သူ့ကို အင်္ဂါမစုံလင်ဘူးဟု ထင်ဖွယ်မရှိချေ။ ညာဘက်သို့ ကိုယ်ညွှတ်ကာ ညာလက်ဖြင့်ထောက်၍ အားယူထားသည် မို့ ညာဘက်ခြေထောက်ဖြစ်သည် လို့ ထင်ရပါသည် ။

ဖဲဝိုင်းမှာ အများအားဖြင့် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်တာများ သည် ။ ကြူကြူနှင့်ကျွန်မ ကစားပွဲကိုဖြတ်၍ နှုတ်ဆက်မြဲ၊ ခင်ပွန်းသည် နှင့် ကိုခင်လှိုင်တို့ စကားနိုင်လှမြဲ၊ ကျွန်မတို့ သည် ရွယ်တူဖြစ်သွားရုံမက မိတ်ဆွေသစ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ကျောင်းတုန်းက တစ်တန်းတည်း နေခဲ့ဖူးသည် ကို ကိုခင်လှိုင်နှင့်ကျွန်မ စကားမစပ်ပါ။ ကိုခင်မောင်ဆွေအကြောင်းကိုလည်း ထည့်မပြောကြပါ။

ကိုခင်လှိုင်သည် အမြဲလိုလို ဖဲရှုံးသည် ကိုလည်း သတိထားမိပါသည် ။ သူ့မိန်းမလေး ကြူကြူကမှ နည်းနည်းပါးပါးနိုင်လေ့ရှိပါသည် ။ ကြူကြူက ကိုခင်လှိုင်လောက် မတတ်လည်း မတတ်၊ မရမ်းကားလည်း မရမ်းကား၊ ဖဲကံတော့ကောင်းသားပဲ ဆိုရမည်။ သို့သော် ကိုခင်လှိုင်သည် ဆယ်ချီမှာ တစ်ချိန် ထိန်းသိမ်းမနိုင်အောင် ဖဲကောင်းကာ တစ်ဝိုင်းလုံး သိမ်းရတတ်လေသည် ။ ထိုအခါမျိုးမှာ ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ်မှာ မြင်ဖူးခဲ့သော နုနယ်ပျိုမျစ်ဟန်ရှိလှသော ကိုခင်လှိုင်ကို ပြန်တွေ့ရပါသည် ။ သူ့အတွက် ဝမ်းလည်း သာရသည် ။ ထိုအခါမျိုးမှာ သူကမူ ချက်ချင်းပင် သူ့ခြေထောက်ကို သတိရသည့်သဖွယ် ချိုင်းထောက်ကို အကြောင်းမဲ့ လှမ်း၍ ကိုင်တတ်သည် ။ ကြူကြူယူထားလျှင် လှမ်းတောင်းတတ်သည် ။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် က ဒေါသဖြစ်သောမျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ကျွန်မဘက်လှည့်၍ အသံမထွက်သော စကားတစ်မျိုးကို ပြောပါသည် ။

အိမ်ကျလျှင် "သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်သလဲ" ဟု မကျေနိုင်မချမ်းနိုင် ကျွန်မကိုမေးသေးသည် ။

"သူဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ ပြောပါမောင်" ဟု ကျွန်မက ကိုယ့်စကားကိုယ် မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြေပြောပြောပါသည် ။

"ဒီလိုဖြစ်ရတာ သူ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါကတော့ ခြေပြတ်တစ်ဖက်ဟာ မောင်ခြေထောက်မှ မဟုတ်တာ
"

"အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ္တိခံကြီးလို့ ထင်ပြီး ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်လည်း ခဏခဏတွေ့ဖူးတယ်။ ငါဟာ ငယ်ငယ်နဲ့ အင်္ဂါမစုံဖြစ်သွားရင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ အိပ်ရာထဲ တော့ မနေနိုင်တာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဟာ ဖဲထိုင်ရိုက်နိုင်သေးရင် အလုပ်ခွင်မှာ ထိုင်လုပ်နိုင်ဦးမယ်လို့ တော့ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ချိုင်းထောက်ကို သတိရတတ်တဲ့ ကဲကဲဆတ်စိတ်တော့ ဒီလောက်များ လှမယ်မထင်ဘူး"

"သူ အလုပ်မလုပ်ဘူးလား"

"မလုပ်ဘူး။ ကြူကြူက သံရုံးတစ်ခုမှာ လုပ်တယ်"

"ဒါပေမဲ့ သုံးလေးထောင်ကိုင်ရိုက်တဲ့ ဖဲဝိုင်းမှာ ချည်း ရိုက်နေတာပဲ နော်" ဟု ကျွန်မက စိတ်ဆင်းရဲမိပါသည်။

"ကြူကြူကို သနားတယ်ကွာ"

"ဟုတ်တယ် မောင်၊ ကောင်မလေးက သိပ်ပိန်တာပဲ။ သတ္တိတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဘယ်လောက်ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် မျက်နှာမပျက်ဘူး"

"ကြူကြူက ခင်လှိုင်ကို မိဘစွန့်ပြီးယူတာခင်ရဲ့ ။ သူ့အဖေက ကျောင်းဆရာကြီးဆိုပေမဲ့ ခရစ်ယာန်တရားဟောဆရာတဲ့ ။ သိပ်ဘုရားတရားကြည်ညိုတာ။ ခင်လှိုင်ကိုတော့ အဖေကြီးက စွန့်ထားတာ။ သေတော့တောင် သမီးကို ကြည့်မသွားဘူးပြောတယ်"

"ခင်မသိပါလား။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မင်္ဂလာဆောင်ယူတာမို့

ဒီလိုမျိုးဖြစ်တယ် မထင်ပါဘူး။"

"ကြူကြူအဖေကြီးက မင်္ဂလာဆောင်မှာ အမွေတစ်ခါတည်း ခွဲပေးလိုက်တယ်တဲ့ ။ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်နိုင်တာပေါ့။ ခုတော့ ကောင်လေးဖဲရိုက်တာနဲ့ ပါလာတာ ကုန်ရောပေါ့လေ"

ကျွန်မသည် ကိုခင်လှိုင်တို့ လင်မယားကို ခုထက်ခင်မင်ရင်းနှီးစွာပေါင်းမည်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သူတို့ ကို ထမင်းစား အရင်ဖိတ်ရမည်ပင်။

* * *